

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **O. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-56166-5/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-56166-5/SO-2024 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 12 650 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-56166-5/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2024, č. j. OAM-89499-7/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 20. 12. 2023, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce je cizincem z Ukrajiny, který v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností od 18. 12. 2021 do 17. 12. 2023. Žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal až dne 20. 12. 2023, tj. po lhůtě stanovené v § 47 zákona o pobytu cizinců. Důvodem opožděného podání žádosti byl žalobcův zdravotní stav, na důkaz čehož žalobce společně s podáním žádosti dodal žalované lékařskou zprávu ze dne 20. 12. 2023 a vysvětlení. Správní orgány však neuznaly žalobcem prokázané zdravotní důvody za skutečnosti znemožňující podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce namítal, že není jasné, zda žalovaná předloženou lékařskou zprávu ze dne 20. 12. 2023 rozporovala, či zda z ní vycházela, a zda ji posoudila jako věrohodnou, či nikoliv. Na jednu stranu lékařskou zprávu závažným způsobem relativizovala, na druhou stranu chybí jasné konstatování, že není věrohodná. Rovněž není jasné, na základě čeho žalovaná dospěla k závěru, že žalobcův zdravotní stav nebyl natolik nepříznivý, aby mu znemožnil včasné podání žádosti.
5. Dle žalobce není žádný důvod k rozporování předložené lékařské zprávy. Lékař se v ní vyjadřuje k medicínským aspektům, nikoliv k právním. Skutečnost, že lékař neuvedl přesnou právní kvalifikaci, hodnotu lékařské zprávy nesnižuje. Jádrem je, že žalobcův zdravotní stav by takový, že mu byla doporučena izolace a klid na lůžku v období od 12. 12. 2023 do 19. 12. 2023. Nemohl tak chodit ven a vyřizovat své záležitosti, tj. ani podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění. Pokud by žalobcův stav takový nebyl, lékař by mu logicky nedoporučil klid na lůžku. Je pravda, že to z lékařského nálezu vyplývá pouze implicitně, pokud však správní orgán I. stupně výslovné uvedení postrádal, měl žalobce vyzvat, aby důvody podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prokázal, usnesení o zastavení řízení bylo překvapivé. Výpovědní hodnotu lékařské zprávy nesnižuje ani to, že sám žalobce použil slovo „karanténa“, namísto „izolace“.
6. Popíral, že by z judikatury vyplývalo, že onemocnění nevedoucí k hospitalizaci nikdy nemůže představovat důvod znemožňující podat žádost, kterou není třeba podat osobně. Z judikatury naopak vyplývá přesný opak (viz rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31 nebo ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32).
7. Dále namítal, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila, zda je prvostupňové rozhodnutí přiměřené, a to zejména s ohledem na válečnou situaci na Ukrajině a práva žalobcových dětí zakotvená v Úmluvě o právech dítěte.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu projednání a uložil jí povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Žalovaná uvedla, že žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí blanketním odvoláním, které ani po výzvě nedoplnil.
10. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nezpochybňovaly věrohodnost předložené lékařské zprávy a vycházely z ní. Lékařská zpráva potvrzovala onemocnění Covidem-19, správní orgán I. stupně tak nebyl povinen vyzývat žalobce k prokázání důvodu, neboť ten byl správnímu orgánu doložen a následně hodnocen. V inkriminované době nebyla žalobci nařízena karanténa, tudíž lékařem nařízenou izolaci a klid na lůžku nelze považovat za důvody na vůli žalobce nezávislé, neboť tyto důvody žalobci nezabraňovaly žádost podat včas. K žalobcem odkazované judikatuře uvedla, že v daném případě nebyla doporučena izolace a klid na lůžku takové intenzity, která by žalobci zabránila podat žádost.
11. K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti odkázala na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce byl v napadeném rozhodnutí informován, že on a jeho rodina nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný život na území ČR, neboť pro občany Ukrajiny existuje možnost požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle informačního systému žalobce o vízum požádal dne 3. 6. 2024, přičemž řízení v době podání vyjádření žalované nebylo dosud skončeno.
12. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správní spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty platné do 17. 12. 2023. Den 17. 12. 2023 byl neděle, poslední den k podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty tak připadl na pondělí 18. 12. 2023.
14. Žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 20. 12. 2023. Společně s žádostí podal žádost o prominutí zmeškání lhůty, kterou odůvodnil tím, že v době ukončení platnosti jeho pobytu onemocněl nemocí Covid-19 a on i jeho rodinní příslušníci byli v nařízené karanténě, žádost podává do 5 pracovních dnů od ukončení nemoci. K žádosti přiložil lékařskou zprávu MUDr. G. V. ze dne 20. 12. 2023, která potvrzuje, že žalobce měl dne 12. 12. 2023 pozitivní test na Covid-19, pročež mu byla doporučena izolace a klid na lůžku do dne 19. 12. 2023.
15. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 23. 1. 2024 správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce, neboť žalobce podal žádost opožděně, tedy po uplynutí lhůty dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a zároveň u něj nebyly dány důvody podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně nezlehčoval zdravotní stav žalobce, který se nakazil onemocněním Covid-19, nicméně konstatoval, že v současnosti v souvislosti s tímto ani jiným respiračním onemocněním není nařizována karanténa ani izolace. Z doložené lékařské zprávy pak nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce vylučoval podání žádosti např. prostřednictvím poštovních služeb či datové schránky. Žalobce tak byl povinen podat žádost nejpozději do 18. 12. 2023, přičemž tuto lhůtu nedodržel. Důvody na vůli cizince nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mají mít vážnější povahu, než kterou prokazuje žalobce, jedná se o okolnosti, které znemožní podat žádost včas s tím, že účastník nemohl tyto okolnosti nijak ovlivnit. Lhůta k podání žádosti trvá 120 dnů a je dostatečně dlouhá na to, aby žadatel o dlouhodobý pobyt měl možnost podat žádost včas. Ponechání podání žádosti na nejzazší termín je rizikem a pokud žadateli na konci lhůty zabránil v podání žádosti relativně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

běžná nemoc, je na něm, aby žádost podal jinou cestou, a to i za cenu zvýšených nákladů nebo zvýšeného úsilí (elektronicky, poštou nebo skrz zmocněnce). Žalobce však žádnou z možností nevyužil. Je tak zřejmé, že žalobce při podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nedodržel podmínky uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ani ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když žádost podal pozdě a neprokázal, že by mu ve včasném podání zabránily důvody na jeho vůli nezávislé. Správní orgán I. stupně proto řízení zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

16. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 22. 5. 2024 žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že za překážku ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila účastníkovi řízení v podání žádosti. Nemoc či zhoršený zdravotní stav lze nepochybně považovat za důvod na vůli nezávislý, ne vždy však skutečně brání v podání žádosti. Žalovaná poukázala na to, že není zřejmé, jakým okamžikem mělo podle žalobce dojít k odpadnutí důvodu pro pozdní podání žádosti, když podle lékařské zprávy mu byla izolace a klid na lůžku do 19. 12. 2023 doporučeny, nikoliv nařizeny. Žalobce sice tvrdil, že mu karanténa byla nařízena, nespecifikoval však, o jaké nařízení se jednalo. V inkriminované době žádné nařízení v souvislosti s Covid-19 nebylo v platnosti. Naopak, vzhledem ke zlepšení epidemické situace byla většina celostátně platných mimořádných opatření zrušena. Žalobce správnímu orgánu I. stupně oznámil, že mu byla nařízena karanténa, z provedení dokazování však vyplývá, že mu nebyla nařízena žádná karanténa, pouze izolace a klid na lůžku (viz lékařská zpráva). Důvody tvrzené žalobcem jsou toliko nepodložené a subjektivní. Důkazní břemeno prokázání překážek na vůli cizince nezávislých, které zabránily v podání žádosti ve lhůtě, je na straně cizince. Žalobce tvrdil důvody, které mu zabránily ve včasném podání žádosti, tyto důvody však neprokázal. Žalovaná upozornila, že zákon nestanovuje povinnost žádost podat osobně, žalobce tak mohl k tomuto úkonu udělit plnou moc či podat žádost poštou. Ani jedné z těchto možností však nevyužil. Co se týče přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, řízení o žádosti bylo zastaveno a nebylo tak rozhodováno meritorně. Tudíž není zákonnou povinností posuzovat přiměřenost zásahu, v této souvislosti žalovaná odkázala na judikaturu NSS. Připustila, že napadené rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu pro zastavení řízení. Na území pobývá rodina žalobce, kterou tvoří jeho manželka T. P., nar. X a dvě nezletilé děti, dcera S. P., nar. X, a syn O. P., nar. X, všichni ukrajinské státní příslušností. Manželka žalobce je držitelkou dočasné ochrany, dcera žalobce v době rozhodování žalované požádala o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny – dítě narozené na území, syn žalobce v minulosti pobýval na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny – dítě narozené na území, doba platnosti tohoto pobytu mu však nebyla prodloužena. Nositelem oprávnění u obou dětí je žalobce, pobyt dětí žalobce je tak odvislý od pobytu žalobce. Nejsou však zcela zbaveni možnosti realizovat společný život na území ČR, neboť mají možnost požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. A bude-li vyhověno, může žalobce následně požádat o vydání pracovního povolení. Žalovaná tak shrnula, že správní orgán I. stupně postupoval

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v souladu se zákonem, když řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud o věci samé rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaná souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. V posuzované věci žalobce požádal o prodloužení zaměstnanecké karty, žádost však podal dva dny po konci lhůty, neboť lhůta uplynula dne 18. 12. 2023 a žalobce podal žádost dne 20. 12. 2023; tyto skutečnosti jsou v řízení nesporné. Žalobce tvrdil, že mu ve včasném podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, konkrétně onemocnění Covid-19. Své tvrzení v řízení doložil lékařkou zprávou, v níž mu byla doporučena izolace a klid na lůžku. Žalovaná však dospěla k závěru, že žalobce dostatečně neprokázal, že u něj byly dány důvody nezávislé na jeho vůli, které bránily včasnému podání žádosti. Izolace a klid na lůžku mu byly pouze doporučeny, nikoliv nařízeny. Žádost navíc mohl podat i zprostředkovaně elektronicky, poštou nebo zmocněncem.
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
22. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
23. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestli cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
24. Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, jsou neurčitým právním pojmem, který byl v judikatuře již mnohokrát vyložen. Konkrétně k situaci, kdy je důvodem zdravotní indispozice, Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvedl, že *„nemoc zapříčínující pracovní neschopnost je skutečně třeba považovat za důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť takováto nemoc je již natolik intenzivní, že dočasně brání nemocnému cizinci v pracovní činnosti, tj. i úkonům svou náročností odpovídající podání předmětné žádosti“* (rozsudek ze dne 27. 6. 2014, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4 Azs 62/2014-31). V rozsudku ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32 pak NSS dovedl, že za důvod na vůli cizince nezávislý lze považovat i situaci, kdy je cizinci „*v posuzovanou dobu doporučen klidový režim a „nevycházet“, tj. režim obdobný dočasně pracovní neschopnosti.*“

25. Podle uvedené judikatury tak důvodem na vůli cizince nezávislým může být i nepříznivý zdravotní stav. Může se jednat i o jinak běžné a nikterak závažné onemocnění, které však vyžaduje pracovní neschopnost, či o onemocnění vyžadující klidový režim na lůžku, tedy režim obdobný pracovní neschopnosti. V obou případech je totiž podstatou doporučeného režimu setrvat po stanovenou dobu v domácím léčebném prostředí bez vycházení z domu (srov. také rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50). Nemusí se však jednat o zdravotní stav dosahující intenzity bezvědomí, vyžadující hospitalizaci či karanténu, takto vysokou hranici zákon a relevantní judikatura nevyžaduje.
26. V posuzovaném případě byla žalobci lékařkou doporučena izolace a klid na lůžku, a to do 19. 12. 2023. Skutkově se tak jedná o obdobnou situaci, jaká byla řešena ve zmiňovaných rozsudcích č.j. 1 Azs 280/2022-32 a č.j. 9 Azs 151/2024-50. V dané věci přitom není dán důvod, proč by se měl soud od těchto závěrů odchýlit. Lékařem doporučený klid na lůžku a izolace jsou ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dostatečným důvodem na vůli cizince nezávislým, který brání včasnému podání žádosti.
27. Rozsudky správních soudů, na které žalovaná odkazovala v napadeném rozhodnutí, nelze v posuzované věci použít, neboť pojednávaly o odlišných skutkových okolnostech. Ve věci, o které rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32, si stěžovatelka nechala od lékařky vystavit výměnný list – poukaz, kterým stěžovatelka tvrdila a dokládala nutnost domácího ošetření kvůli bolesti zad, což uváděla jako důvod na její vůli nezávislý bránící včasnému podání žádosti. Stěžovatelka však i nadále pravidelně docházela do zaměstnání a vykonávala práci montážní dělnice. Tato situace se tak zřetelně liší od případu žalobce, kdy navíc správní orgány neměly žádné informace o tom, že by žalobce nadále docházel do svého zaměstnání. Ve věci, kterou rozhodoval Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36, žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu nedoložila žádný doklad, který jí zabránil z důvodů na její vůli nezávislých v podání žádosti ve lhůtě. V aktuálně posuzované věci žalobce naopak správnímu orgánu I. stupně včas dodal lékařskou zprávu, která potvrzovala, že mu lékařka doporučila izolaci a klid na lůžku. Skutkově se tak jedná o odlišné situace.
28. S žalovanou lze souhlasit v tom, že ne v každém případě nemoc či zhoršený zdravotní stav skutečně brání účastníkovi řízení v podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nicméně pokud lékař doporučí klid na lůžku, tedy režim obdobný dočasně pracovní neschopnosti, je dán důvod, který brání včasnému podání žádosti. To platí i ve vztahu k podání žádosti elektronicky, poštou nebo prostřednictvím zmocněnce. Ze zákona ani z judikatury totiž nevyplývá, že by tyto možnosti podání vylučovaly aplikaci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50). Doporučení izolace a klidu na lůžku v případě žalobce tak bylo samo o sobě dostatečně opodstatněným důvodem pro postup podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na případný způsob podání žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Lze též konstatovat, že žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal ihned po zániku důvodu znemožňujícího její podání, tedy splnil podmínku podání žádosti do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zároveň sdělil a prokázal důvody pro pozdější podání žádosti. Podle lékařské zprávy měl žalobce doporučenou izolaci a klid na lůžku do dne 19. 12. 2023, žádost pak podal hned následujícího dne.
30. Žalovaná uváděla, že není zřejmé, jakým okamžikem u žalobce odpadly důvody pro pozdní podání žádosti, když podle lékařské zprávy mu izolace a klid na lůžku byly do dne 19. 12. 2023 pouze doporučeny, nikoliv nařízeny. Jak je však patrné z výše uvedeného, toto lékařské doporučení podložené příslušnou lékařskou zprávou bez dalšího splňovalo požadavky na důvod dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nemusí se tak jednat o nařízenou karanténu (ať už individuální či plošnou) a je tedy i bezpředmětné, že v inkriminované době od 12. 12. 2023 do 19. 12. 2023 nebylo v platnosti žádné obecné nařízení vydané v souvislosti s onemocněním Covid-19. Je též zřejmé, že výše uvedené důvody odpadly dne 19. 12. 2023, přičemž žalobce žádost podal hned následující den.
31. Nelze souhlasit se žalovanou, že důvody tvrzené žalobcem byly subjektivní a ničím nepodložené. Žalobce svá tvrzení řádně a včas doložil lékařskou zprávou, která potvrzovala, že měl z důvodu onemocnění Covid-19 doporučenou izolaci a klid na lůžku. Žalovaná přitom obsah resp. věrohodnost lékařské zprávy nijak nerozporovala, nicméně, na základě těchto informací dospěla k nesprávným právním závěrům. Je též třeba uvést, že ani správní orgány, ani soud nedisponují odbornými znalostmi, které by jim umožňovaly posoudit zdravotní stav žalobce a v návaznosti na to hodnotit, co byl či nebyl schopen činit (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50). Nelze proto přistoupit na jakékoli spekulace, čeho žalobce byl nebo nebyl při svém onemocnění schopen. Rozhodující je, že lékařka žalobci stanovila režim obdobný pracovní neschopnosti.
32. Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, když řízení o žádosti žalobce zastavily pro opožděnost. U žalobce totiž byly dány důvody na jeho vůli nezávislé, které mu zabraňovaly ve včasném podání žádosti, tyto důvody přitom žalobce řádně a včas sdělil i prokázal. Správní orgány proto měly postupovat v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a žádost považovat za včasnou.
33. Co se týče námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, lze souhlasit se žalovanou, že v případě zastavení řízení dle dosud převažující judikatury Nejvyššího správního soudu v zásadě není požadováno přiměřenost posuzovat (srov. např. rozsudky ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit.
34. Z judikatury ovšem vyplývají i výjimky z tohoto pravidla. V rozsudku ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41 Nejvyšší správní soud uvedl, že „v judikatuře Nejvyššího správního soudu lze najít výjimky z tohoto pravidla, a to například pokud vyplývá nepřiměřenost na první pohled či na ni mohou poukazovat zjevné okolnosti případu nebo takovou nepřiměřenost cizinec v řízení tvrdí a prokazuje (rozsudek č. j. 10 Azs 218/2021-44). Nelze však z této judikatury dovozovat bez dalšího povinnost správního orgánu zabývat se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vždy přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele v souvislosti s nejlepším zájmem dítěte.“

35. Soud si je vědom, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena totožná otázka týkající se povinnosti posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v případě, kdy je řízení o žádosti zastaveno (usnesení ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52). Do doby vydání tohoto rozsudku nicméně rozšířený senát nerozhodl. Zdejší soud proto nemohl zohlednit postoj rozšířeného senátu a postupoval podle názoru, který v judikatuře dosud převažuje.
36. V posuzovaném případě žalobce ve správním řízení zásah do soukromého a rodinného života vůbec netvrdil, poprvé se o nepřiměřenosti rozhodnutí zmínil až v žalobě. Ani z obsahu správního spisu či z okolností případu není nepřiměřenost na první pohled zjevná. Správní orgány proto neměly povinnost se v rámci nemeritorního rozhodování o zastavení řízení zabývat přiměřeností zásahu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaná se přesto v napadeném rozhodnutí zásahem zabývala, a to zejména ve vztahu k nezletilým dětem žalobce. V tomto směru tak nelze žalované nic vytknout. Nicméně, soud se již dále nezabýval přezkumem posouzení přiměřenosti provedeného žalovanou, neboť ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení, a tedy by již takové hodnocení bylo nadbytečné.
37. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovanou v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
38. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem představují soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2,5 úkonu právní služby po 3 100 Kč (dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. převzetí právního zastoupení, podání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v hodnotě půl úkonu), tedy celkem 7 750 Kč, a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 900 Kč (§ 13 téže vyhlášky). Celkový výše nákladů řízení tedy činí částku 12 650 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.